

- 2. daļa: Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu 169.–175. punktā par juridiskā pamata trūkumu Vācijas tiesībās.
 - 3. daļa: Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu 175.–177. punktā attiecībā uz juridisko nostāju atšķirībām Vācijā.
 - 4. daļa: Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu 178.–182. punktā par atkāpes piemērošanu Vācijā.
 - 5. daļa: Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu 183.–190. punktā par vietējo varas iestāžu pamatojumu.
 - 6. daļa: Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu 191.–195. punktā attiecībā uz nepieciešamību izmeklēt pamatā esošo tiesisko regulējumu.
 - 7. daļa: Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu 196.–202. punktā attiecībā uz Vācijas vietējo varas iestāžu piemēroto juridisko interpretāciju, pamatojoties uz “secinājumu pēc analogijas”.
- 5) Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, noraidot apelācijas sūdzības iesniedzējas papildu argumentus, ar kuriem tika pamatots secinājums, ka Komisijai nebija radušās “nopietnas grūtības”.
- 1. daļa: Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu 222.–229. punktā, noraidot apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu par to, ka valsts tiesībās netiek prasīts, lai attiecīgās iestādes uzliktu naudas sodus.
 - 2. daļa: Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu 231.–234. punktā, neņemot vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu attiecībā uz Tiesas spriedumu *Radlberger* lietā un LESD 34. panta pārkāpumu.
- 6) Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu 238. punktā, atceļot Komisijas Lēmumu pilnībā, tostarp tā daļu, kas attiecas uz PVN.

Apelācijas sūdzība, ko 2021. gada 19. augustā Eiropas Komisija iesniedza par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2021. gada 9. jūnija spriedumu lietā T-202/17 *Calhau Correia de Paiva*/Komisija

(Lieta C-511/21 P)

(2022/C 2/20)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Komisija (pārstāvji: B. Schima, I. Melo Sampaio, L. Vernier)

Otra lietas dalībniece: Ana Calhau Correia de Paiva

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
- noraidīt prasītājas pirmajā instancē prasības otro, trešo un ceturto prasības pamatu;
- nosūtīt lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā pieņem nolēmumu par prasītājas pirmajā instancē prasības pirmo un piekto pamatu, un
- atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

Pamati un galvenie argumenti

Šī apelācijas sūdzība ir par pārsūdzētā sprieduma 54.–58. punktu, proti, to sprieduma daļu, kas attiecas uz iebildes par prettiesiskumu, kuru prasītāja izvirzījusi pret aplūkotā konkursa valodu lietojumu, pieņemamību.

Komisija izvirza vienīgo apelācijas pamatu par to, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, secinot, ka ir pastāvējusi cieša saikne starp apstrīdētā lēmuma pamatojuma izklāstu un paziņojumā par konkursu noteikto valodu lietojumu, tādējādi nolemjot, ka iebilde par šī valodu lietojuma prettiesiskumu ir pieņemama.

Šis vienīgais apelācijas pamats ir sadalīts trīs daļās:

- (1) Pirmkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, kvalificējot faktus pārsūdzētā sprieduma 54. punktā, no prasītājas iegūtās atzīmes vispārējā kompetencē “Saziņa” secinādama ciešu saikni starp konkrētā konkursa valodu lietojumu un apstrīdētā lēmuma pamatojuma izklāstu.
- (2) Otrkārt, Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi faktus pārsūdzētā sprieduma 55.–57. punktā, pieņemot, ka pastāv cieša saikne tāpēc, ka kandidātam ir grūtāk kārtot testu viņa 2. valodā nekā viņa dzimtajā valodā. Vispārējā tiesa esot arī sagrozījusi pierādījumu, ignorējot to, ka konkrētajā lietā divas citas prasītājas vislabāk pārvaldītās valodas bija angļu un franču. Tādējādi 2. valodas izvēles ierobežošana līdz angļu, franču un vācu valodai nevarēja izraisīt tai nekādu neizdevīgāku situāciju.
- (3) Treškārt, un pēdējokārt, pārsūdzētā sprieduma 58. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi faktus, ciešo saikni pamatojot arī ar to, ka prasītājam bija jākārt rakstveida pārbaudījums ar citādu klaviatūras konfigurāciju, nevis ar QWERTY-PT, pie kuras viņa bija pieradusi. Pirmām kārtām, tas neesot saistīts ar apstrīdētā lēmuma pamatojumu. Otrām kārtām, pat ja EPSO sniedz klaviatūras konfigurācijas ierobežotu izvēli (AZERTY, QWERTY-EN un QWERTZ-DE), tas esot no konkursa valodu lietojuma atšķirīgs jautājums.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2021. gada 31. augustā iesniedza *Landgericht Mainz* (Vācija) – ID/*Stadt Mainz*

(Lieta C-544/21)

(2022/C 2/21)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Landgericht Mainz

Pamatlietas puses

Prasītāja: ID

Atbildētāja: *Stadt Mainz*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai no Savienības tiesību normām, konkrētāk, no LES 4. panta 3. punkta, kā arī LESD 288. panta trešās daļas un 260. panta 1. punkta izriet, ka Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū⁽¹⁾ (turpmāk tekstā – “Pakalpojumu direktīva”) 15. panta 1. punktam, 2. punkta g) apakšpunktam un 3. punktam uzsāktā tiesvedībā starp privātpersonām ir tāda tieša iedarbība, ka vairs nav jāpiemēro tāds ar šo direktīvu nesaderīgs valsts tiesiskais regulējums kā 1996. gada Vācijas *Verordnung über die Honorare für Architekten- und Ingenieurleistungen* 2002. gada redakcijā (turpmāk tekstā – HOAI 2002) 4. pants, saskaņā ar kuru šajos noteikumos par honorāriem noteiktās minimālās likmes par arhitektu un inženieru sniegtiem plānošanas un uzraudzības pakalpojumiem – ar dažiem izņēmumiem – ir obligātas un nav spēkā līgumos par arhitekta vai inženiera pakalpojumiem panākta vienošanās par honorāru, kas ir zemāks par minimālajām likmēm, proti, arī attiecībā uz prasījuma tiesībām, kuras izriet no līguma par arhitekta pakalpojumiem, kas noslēgts 2004. gadā, tātad pirms Pakalpojumu direktīvas pieņemšanas?